

Posudek vedoucího diplomové práce

Vedoucí práce: JUDr. Petr Dostálík, Ph.D.

Oponent: JUDr. Jan Šejdl, Ph.D.

Název práce: *Součást věci a příslušenství v právu římském a moderním*, Plzeň, 2019

Diplomant: Pankrác Pavelek

K práci, mně předložené k posouzení, uvádím následující:

Diplomant si vybral atraktivní téma součásti věci a příslušenství v římském právu. Téma zpracovává v historické perspektivě – zkoumá pojem součásti věci v právu římském a moderním (moderním právem diplomant evidentně rozumí občanské právo od roku 1964). Diplomová práce je rozdělena do tří samostatných kapitol a úvodu. Práce splňuje formální předpoklady, kladené na tento typ kvalifikační práce a disponuje adekvátním poznámkovým aparátem.

Za poněkud nadbytečnou považuji kapitolu 2.1.1 věnovanou pojmu věc a rozdělení věcí v římském právu, která je v podstatě pouhým výčtem definic jednotlivých druhů věcí převzatou z učebnic římského práva s velmi malou výpovědní hodnotou k samotnému meritu práce. Stejnou výtku je možno vtáhnout i na kapitolu 2.2, která se věnuje téže problematice v právu občanském (zákoník z roku 1964) a kapitolu 2.3, která je věnována právní úpravě věci v občanském zákoníku z roku 2012. Není mi také zcela jasné, proč věnuje diplomant tolik prostoru k definování pojmu zvíře, které nemá naprosto žádnou souvislost s tématem diplomové práce. Téma samotné je tedy rozebíráno až od strany 24. Za nešťastnou rovněž považuji okolnost, že materii součásti a příslušenství v římském právu traktuje diplomant nikoliv na základě rozboru Digest nebo přímo ustanovení Zákona XII desek (jehož česká edice je k dispozici péčí M. Skřejpka), ale na názory antických právníků odkazuje zprostředkovaně, pomocí učebnic římského práva P. Blaha a O. Sommera. Považuji také za nutné zdůraznit, že zásada *accessio cedit principali* je v českém občanském právu sice chápána tak, že příslušenství sdílí právní osud věci hlavní, jak koneckonců vyplývá i z práce O. Horáka, se kterou diplomant pracuje, ovšem v římském právu tato zásada znamenala něco jiného: pomocí *accessio* se původně samostatná věc stává součástí věci jiné a vlastník věci hlavní se stává vlastníkem akcedované věci (jako je tomu v případě *implantatio, satio*). V římském právu se tato zásada týká součásti věci, nikoliv jejího příslušenství.

Další kapitola práce je věnována – v souladu se zadáním diplomové práce – „modernímu právu“. Diplomant však chápe jako moderní právo pouze současný občanský zákoník a jeho bezprostředního

předchůdce – zákon č. 40 z roku 1964. Tento postoj je pochopitelný z důvodu rozsahu diplomové práce, ale je to zároveň tak trochu škoda, neboť práce opomíjí podstatný historický zlom – opuštění zásady *superficies solo cedit* ohledně staveb v občanském zákoníku z roku 1950. Nesmírně zajímavé by bylo také do práce zapracovat názory představitelů pandektní právní vědy – a to nejen vzhledem k zásadě *accessium cedit principali*. Diplomanta je možno pochválit za práci s judikaturou a moderní právní literaturou, za samostatný přístup a celkově dobré zpracování práce.

Přes výše uvedené výhrady **doporučuji práci k obhajobě**, navrhuji **známku výborně** a pro diskuzi navrhuji dogmatický rozdíl mezi *alluvio* a *avulsio*.

V Přerově, dne 2. 5. 2019

JUDr. Petr Dostálík, Ph.D.